

Tot i això, no sempre el retard és responsabilitat de la companyia ferroviària. Hi ha molts factors dels quals Adif no es fa responsable i, per tant, no té l'obligació de retornar l'import del bitllet. Casos tan comuns com el robatori de cable, els actes vandàlics o els suïcidis no són competència d'Adif. El retard, però, afecta de la mateixa manera els usuaris. Carmona explica també que alguns passatgers que viatgen sense bitllet no volen pagar ni baixar del comboi. "I aleshores hem de cridar als Mossos d'Esquadra per tal d'identificar-los", apunta. El resultat: més retard.

FRUSTRACIÓ I ALTERNATIVES La incompetència de la xarxa ferroviària afecta el dia a dia de la gent. Laura Díaz agafa l'R16 per anar a classe cada matí. Indignada, explica que no sabia contar quantes vegades el tren l'ha fet arribar tard a la universitat. "Em desporto una hora abans del normal per agafar el primer tren i, així, m'asseguro no arribar tard", afegeix. No és un cas aïllat. A Àlex Martínez, usuari també de l'R16, li toca viure la mateixa situació per "arribar a una hora raonable a la faena".

La impuntualitat no només condiciona els seus horaris. "També afecta l'estat anímic de les persones; ens frustra i ens indigna", comenta Jordi Romeva mentre viatja amb un dels trens que el porten a Tortosa. "Estem cansats d'aquesta situació", afegeix.

Sembla que, una vegada més, les Terres de l'Ebre hauran de cridar més fort del normal perquè algú els faci cas. Montse Castellà ho té molt clar i creu que des del sud de Catalunya "s'ha de denunciar i pressionar el Govern i les companyies ferroviàries".

Mentrestant, però, tot el sud de Catalunya s'enfronta a un servei precari que provoca que molts habitants de les Terres de l'Ebre hagen decidit prescindir del tren i apostar per altres opcions de mobilitat més eficients. És el cas d'alguns universitaris que, abans, cada divendres i diumenge agafaven el tren per anar o vindre de Barcelona. Ara, però, el trajecte és massa lent i costós per haver de suportar-lo dos vegades a la setmana i han decidit viatjar amb autobús o, fins i tot, amb cotxe. ■

CRÒNICA

Viatjar amb el tren més impuntual

Els detalls i la rutina de la demora en un desplaçament qualsevol entre l'estació de França de Barcelona i Tortosa

BARCELONA / TORTOSA. F.M.

Pujo al tren més impuntual de Catalunya. Amb destí Tortosa, l'agafó a l'estació de França de Barcelona; encara no hem arrancat i ja portem un retard d'onze minuts. Per megafonia, fa estona que anuncien la seua sortida imminent.

A dins, els seients són durs i el terra és menys net del que molts voldrien. La gent roman en silenci i, impacient, mira per les finestres desitjant que el comboi comence a moure's. Finalment, un so estrident anuncia que les portes estan a punt de tancar-se i, quan totes ho estan, comencem a desplaçar-nos. La major part dels passatgers en són usuaris habituals i ja no els estranya sortir amb quinze minuts de demora.

Arribem a l'estació de Sants, encara Barcelona, i a l'andana ja s'espera una multitud preparada per pujar al tren. Cada setmana hi ha problemes per entrar a un tren que es fa petit. S'obren les portes i, de sobte, un mar de xivarri i maletes inunda el vagó on em trobo. Tots intenten trobar un lloc on seure i, per un moment, el caos regna entre els usuaris acabats de pujar. Només dura uns minuts i, ràpidament, tothom acaba ocupant el seu lloc. No obstant això, una vintena de persones es queda dreta, ja que no ha aconseguit trobar un seient buit. Avui, el tren és bastant curt. Resulta que només és de tres vagons. "Cada divendres igual, ja podrien afegir un vagó més i així ningú hauria d'anar dret", replica un noi d'uns vint anys que, pel seu aspecte, em deixa endevinar que és estudiant. No és l'únic. És divendres i el tren és ple d'universitaris que, després d'haver passat la setmana a Barcelona, tornen a passar el cap de setmana a les seues respectives llars. Tots ells han d'agafar aquesta línia, la més impuntual de Catalunya, dos vegades a la setmana;

Un tren, arribant a l'estació de Tortosa. / NÚRIA CARO

normalment, en divendres i diumenge. Molts s'ho prenen a broma i, resignats, ironitzen sobre la puntualitat del tren que, setmana rere setmana, els porta a casa. Diuen que s'hi han acabat acostumant i que, quan calculen l'hora que arribaran a casa, ja donen per suposat que el tren portarà un cert retard. Avui sembla que les coses no canviaran.

Ens trobem sortint de Barcelona i, segons l'horari, fa vint minuts que haguéssim hagut de recórrer aquest tram. La paciència abunda entre tots els usuaris de l'R16. Els observo detalladament i m'adono que tots ells s'han sabut adaptar d'una manera o d'altra a aquest retard crònic. Els més grans dormen, com si arribar tard els preocupés ben poc; altres lleixen novet-les llarguissimes o tafanegen continuament el telèfon mòbil; els universitaris, més habituals en aquesta situació, aprofiten el trajecte

per passar apunts, llegir manuals, i fins i tot alguns s'agrupen i juguen al parxís o a les cartes. De tant en tant, miren per la finestra i recalculen el temps que els falta per arribar al seu destí.

S'obre la porta del vagó que comunica amb l'altre i apareix la figura d'un home d'una cinquantena d'anys. És el revisor, vestit amb jaqueta i corbata, i mirada despenitjada. Una per una, demana el bitllet a totes les persones que es troben al meu voltant. Parla castellà i tots aquells que no el porten li han de comprar a ell. "Els descomptes a dalt del tren no s'apliquen", m'informa una mica malhumorada. Jo no havia comprat bitllet i, per tant, ara he de comprar-n'hi un; des de l'estació de França fins a Tortosa. Gairebé catorze euros. Som a Tarragona, a la meitat del trajecte, i el retard de vint minuts continua demorant la meua arribada.

El revisor s'allunya i, atentament, comprova que ningú viatge sense pagar. Arribem a l'Hospitalet de l'Infant. Són les 20.10 h i, segons l'horari que ara tinc en mà, hauríem d'haver-hi arribat a les 19.48 h. De sobte, ens aturem enmig d'una zona on no es reconeix cap indici d'estació. Fa cinc minuts que hem sortit de la de l'Hospitalet de l'Infant i, ara, enmig d'un bosc de pins, ens trobem aturats sense cap mena d'explicació. Cada setmana el tren s'atura en aquest tram. És una via única i hem d'esperar que passe un tren que va en direcció contrària, cap a Barcelona. Estem parats uns deu minuts, que, sumats als vint que portàvem de retard, ja en són trenta. Així doncs, sé que arribaré, com a mínim, mitja hora tard al meu destí. Començo a entendre a tots aquells usuaris que ja compten amb el retard del tren abans de concretar qualsevol pla. ■